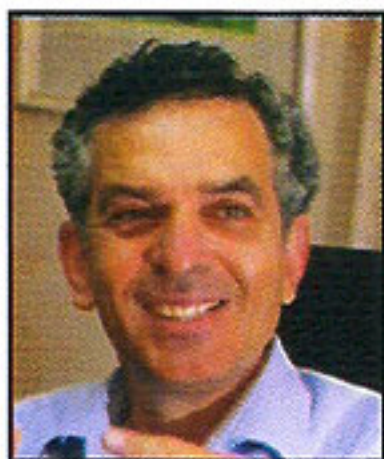


# הסיפור שלא נגמר

כי את המנגינה הזאת אי-אפשר להפסיק



עו"ד בני דון-יחייא  
מומחה לדיני משפחה וירושה

כשהיה הבעש"ט רואה שפורענות מתרגשת על ישראל, היה הולך ליער, מתייחד עם נפשו, מדליק אש ואומר תפילה - והגזירה היתה מתבטלת. וכך נהג תלמידו המגיד ממזריטש כאשר צריך היה לבקש רחמים על ישראל. הולך היה לאותו מקום ואומר: ריבוננו של עולם, איני יודע כיצד מדליקים את האש, אבל את התפילה אני יודע - ונס היה מתרחש.

לימים היה ר' משה לייב מסאסוב הולך אף הוא ליער כדי להציל את עמו ואומר: איני יודע כיצד להדליק את האש ואיני יודע את התפילה. אבל את המקום ביער מצאתי - ודי היה בכך.

וכאשר הגיע זמנו של ר' ישראל מרוז'ין לבטל את הגזירה, היה יושב בכורסתו בביתו ומשיח עם הקב"ה: את המקום ביער לא אוכל למצוא, איני יכול להדליק את האש ואין אני יודע את התפילה. איני יודע אלא לספר את הסיפור הזה - וצריך שיהיה די בכך. ודי היה בכך לבטל את הגזירה.

במסכת אבות: "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה".

בין שיטי הסיפור מהדהדת התפיסה הסובלנית, הסלחנית - שאינה מצרף החודש בימינו - שכל דור ודור וכל יחיד ויחיד מתקשר עם אלוהיו כפי יכולתו והשגתו. "יפתח בדורו כשמואל בדורו" (מסכת ראש השנה כה, ב).

המשנה במסכת אבות שפתחנו בה מסיימת בדברי אנשי הכנסת הגדולה: "הו מתונים בדין והעמידו תלמידים הרבה ועשו סייג לתורה". הו מתונים בדין, אומר על כך הרהמצי"ז, בדינו של מי שאינו יודע כמותכם, שאינו מקפיד כמותכם - ובדרך זו תעמידו תלמידים הרבה.

עו"ד בני דון-יחייא מסביר את בחירתו: הסיפור הזה מרגש אותי בכל קריאה מחדש. החוט המשולש שלא יינתק - זהו כל הסיפור, החל מהמשנה הראשונה